

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)

21 päivänä maaliskuuta 2012*

Valtiontuki — Direktiivi 92/81/ETY — Kivennäisöljyjen valmistevero —
Alumiinioksidin valmistuksessa polttoaineena käytetyt kivennäisöljyt — Valmisteverovapautus —
Vapautuksen yhteensoveltuvuus direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan nojalla tehdyn neuvoston
hyväksymispäätöksen kanssa — Unionin toimien laillisuusolettama — Oikeusvarmuus —
Hyvä hallintotapa

Yhdistetyissä asioissa T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV ja
T-69/06 RENV,

Irlanti, asiamiehenään aluksi D. O'Hagan, sittemmin E. Creedon, avustajanaan barrister P. McGarry,

kantajana asiassa T-50/06 RENV,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues ja J. Gstalter,

kantajana asiassa T-56/06 RENV,

Italian tasavalta, asiamiehinään avvocato dello Stato G. Aiello, avvocato dello Stato G. De Bellis ja
avvocato dello Stato S. Fiorentino,

kantajana asiassa T-60/06 RENV,

Eurallumina SpA, kotipaikka Portoscuso (Italia), edustajinaan solicitor R. Denton ja solicitor L. Martin
Alegi,

kantajana asiassa T-62/06 RENV, ja

Aughinish Alumina Ltd, kotipaikka Askeaton (Irlanti), edustajinaan solicitor J. Handoll ja solicitor
C. Waterson,

kantajana asiassa T-69/06 RENV,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään V. Di Bucci, N. Khan, D. Grespan ja K. Walkerová,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieliet: englanti, ranska ja italia.

jossa on kyse vaatimuksesta kumota Gardannen alueella, Shannonin alueella ja Sardiassa alumiinioksidin valmistuksessa polttoaineena käytettävien kivennäisöljyjen vapauttamisesta valmisteverosta, jonka Ranska, Irlanti ja Italia ovat panneet täytäntöön, 7.12.2005 tehty komission päätös 2006/323/EY (EUVL 2006, L 119, s. 12),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja I. Pelikánová (esittelevä tuomari) sekä tuomarit V. Vadalpas, K. Jürimäe, K. O’Higgins ja M. van der Woude,

kirjaaja: hallintovirkamies N. Rosner,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.9.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

Alumiinioksidi

- 1 Alumina (tai alumiinioksidi) on valkoista jauhetta, jota käytetään pääasiassa sulatoissa alumiinin valmistuksessa. Alumiinioksidia valmistetaan bauksiittimalmista erityisellä jalostusmenetelmällä, jonka viimeisenä osana on hehkutus. Yli 90 prosenttia hehkutetusta alumiinioksidista käytetään metallisen alumiinin valmistamiseen sulatoissa. Loput jatkokäsitellään ja käytetään kemiallisiin sovelluksiin. Sulattoaluminan ja kemiallisen aluminan tuotemarkkinat ovat toisistaan erilliset. Kivennäisöljyä voidaan käyttää polttoaineena aluminan valmistuksessa.
- 2 Irlannissa, Italiassa ja Ranskassa on kussakin ainoastaan yksi alumiinioksidin tuottaja. Kyseessä ovat Shannonin alueelle sijoittautunut Aughinish Alumina Ltd (jäljempänä AAL), Sardiniaan sijoittautunut Eurallumina SpA ja Gardannen alueelle sijoittautunut Alcan Inc. Alumiinioksidin tuottajia on myös Saksassa, Espanjassa, Kreikassa, Unkarissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Kivennäisöljyjen valmisteveroja koskevat direktiivit

- 3 Kivennäisöljyjen valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistamisesta 19.10.1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/81/ETY (EYVL L 316, s. 12) säädetään kivennäisöljyjen valmisteveroihin sovellettavista säännöistä.
- 4 Direktiivin 92/81 1 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on kannettava kivennäisöljyistä yhdenmukaistettua valmisteveroa tämän direktiivin mukaisesti, ja jäsenvaltioiden on vahvistettava valmisteverojensa määrät kivennäisöljyjen valmisteverojen määrien lähentämisestä 19.10.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/82/ETY (EYVL L 316, s. 19) mukaisesti.
- 5 Direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan nojalla Euroopan unionin neuvosto saattoi antaa jäsenvaltiolle luvan ottaa käyttöön muita kuin mainitussa direktiivissä nimenomaisesti säädettyjä valmisteveron vapautuksia. Kohdassa säädetään seuraavaa:

”Neuvosto voi yksimielisesti komission ehdotuksesta antaa jäsenvaltiolle luvan ottaa käyttöön täydentäviä verovapautuksia tai veronalennuksia erityisistä poliittisista syistä.

Jäsenvaltion, joka haluaa toteuttaa tällaisen toimenpiteen, on ilmoitettava asiasta komissiolle ja annettava tälle myös kaikki asiaan liittyvät tai tarvittavat tiedot. Komissio ilmoittaa ehdotetusta toimenpiteestä muille jäsenvaltioille kuukauden kuluessa.

Neuvoston on katsottava sallineen ehdotetun verovapautuksen tai veronalennuksen, jos kahden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jolloin muille jäsenvaltioille on ilmoitettu asiasta toisen alakohdan mukaisesti, komissio tai yksikään jäsenvaltio ei ole pyytänyt neuvostoa tutkimaan asiaa.”

6 Direktiivin 92/81 8 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos komissio katsoo, ettei 4 kohdassa tarkoitettuja verovapautuksia tai veronalennuksia enää voida soveltaa, erityisesti epärehellisen kilpailun tai sisämarkkinoiden toiminnan vääristymisen vuoksi taikka yhteisön ympäristönsuojelupolitiikkaan liittyvistä syistä, se tekee neuvostolle aiheelliset ehdotukset. Neuvosto päättää asiasta yksimielisesti näiden ehdotusten perusteella.”

7 Direktiivin 92/82 6 artiklassa vahvistetaan, että raskaiden polttoöljyjen valmisteveron vähimmäismäärä, jota jäsenvaltioiden on 1.1.1993 lähtien sovellettava, on 13 euroa 1 000 kilogrammalta.

8 Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehityksen uudistamisesta 27.10.2003 annetulla neuvoston direktiivillä 2003/96/EY (EUVL L 283, s. 51) kumottiin direktiivit 92/81 ja 92/82 31.12.2003 alkaen.

9 Direktiivin 2003/96 2 artiklan 4 kohdan b alakohdan toisen luetelmakohdan mukaan direktiiviä ei sovelleta energiatuotteiden käyttöön kaksoistuotteina. Saman säännöksen mukaan energiatuotteen kaksoiskäyttö on kyseessä silloin, kun energiatuotetta käytetään sekä lämmityspolttoaineeksi että muihin tarkoituksiin kuin moottoripolttoaineeksi ja lämmityspolttoaineeksi. Energiatuotteiden käyttöä kemiallisessa pelkistyksessä sekä elektrolyytissä ja metallurgisissa prosesseissa pidetään kaksoiskäyttönä. Näin ollen alumiinioksidin valmistuksessa käytettävälle raskaalle polttoöljylle ei enää 1.1.2004 lähtien ole ollut valmisteveron vähimmäismäärää.

10 Direktiivin 2003/96 18 artiklan 1 kohdassa säädetään lisäksi, että jollei sitä ennen Euroopan yhteisöjen komission ehdotuksen pohjalta tehtävästä neuvoston tarkistuksesta muuta johdu, jäsenvaltiot valtuutetaan soveltamaan edelleen direktiivin liitteessä II tarkoitettuja verotason alennuksia ja vapautuksia 31.12.2006 asti. Liitteessä II olevat 6, 7 ja 8 kohta koskevat muun muassa Gardannen alueella (Ranska), Shannonin alueella (Irlanti) ja Sardiniasa (Italia) alumiinioksidin valmistuksessa käytettävän raskaan polttoöljyn vapauttamista valmisteverosta.

Direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan perusteella tehdyt neuvoston päätökset

11 Irlanti on vapauttanut valmisteverosta vuodesta 1983, Italian tasavalta vuodesta 1993 ja Ranskan tasavalta vuodesta 1997 kivennäisöljyt, joita käytetään alumiinioksidin valmistuksessa (jäljempänä Irlannin vapautus, Italian vapautus ja Ranskan vapautus tai yhdessä riidanalaiset vapautukset).

12 Irlannin vapautus otettiin Irlannin oikeudessa käyttöön veron (hiilivetyöljyjen valmistevero) käyttöönotosta (nro 265) 12.5.1983 annetulla säädöksellä nro 126/183 (Statutory instrument No 126/1983, Imposition of Duties (No 265) (Excise Duty on Hydrocarbon Oils) Order, 1983). Vapautus kirjattiin sittemmin vuoden 1999 talousarviosta annetun lain (Finance Act, 1999) 100 luvun 1 momentin e kohtaan. Vapautuksen soveltaminen Shannonin alueeseen hyväksyttiin luvan antamisesta jäsenvaltioille direktiivin 92/81/ETY 8 artiklan 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti jatkaa erityistarkoituksiin käytettävien kivennäisöljyjen valmisteveroja koskevien voimassa olevien alennusten tai vapautusten soveltamista 19.10.1992 tehdyllä neuvoston päätöksellä 92/510/ETY (EYVL L 316, s. 16). Neuvosto tutki tämän luvan uudestaan ja jatkoi sitä 31.12.1998 asti luvan antamisesta jäsenvaltioille soveltaa tai edelleen soveltaa tiettyihin erityistarkoituksiin käytettyihin kivennäisöljyihin

valmisteveron alennuksia tai vapautuksia valmisteverosta direktiivissä 92/81/ETY säädetyn menettelyn mukaisesti 30.6.1997 tekemällään päätöksellä 97/425/EY (EYVL L 182, s. 22). Neuvosto jatkoi lupaa uudestaan 31.12.2000 asti luvan antamisesta jäsenvaltioille soveltaa tai edelleen soveltaa tiettyihin erityistarkoituksiin käytettyihin kivennäisöljyihin valmisteveron alennuksia tai vapautuksia valmisteverosta direktiivissä 92/81/ETY säädetyn menettelyn mukaisesti 17.12.1999 tekemällään päätöksellä 1999/880/EY (EYVL L 331, s. 73).

- 13 Italian vapautus otettiin Italian oikeudessa käyttöön tuotannosta ja kulutuksesta kannettavista veroista sekä rikosoikeudellisista ja hallinnollisista seuraamuksista 26.10.1995 annetulla konsolidoivalla asetuksella nro 504 (decreto legislativo 26 ottobre 1995 n. 504, Testo unico delle disposizioni legislative concernenti le imposte sulla produzione e sui consumi e relative sanzioni penali e amministrative; GURI nro 279, 29.11.1995, Supplemento ordinario). Vapautuksen soveltaminen Sardiniasa hyväksyttiin luvan antamisesta tietyille jäsenvaltioille soveltaa tai edelleen soveltaa tiettyihin erityistarkoituksiin käytettyihin kivennäisöljyihin valmisteveron alennuksia tai vapautuksia valmisteverosta direktiivin 92/81/ETY 8 artiklan 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti 22.4.1996 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/697/EY (EYVL L 321, s. 29). Neuvosto jatkoi lupaa ensimmäisen kerran 31.12.1996 asti luvan antamisesta tietyille jäsenvaltioille soveltaa tai edelleen soveltaa tiettyihin erityistarkoituksiin käytettyihin kivennäisöljyihin valmisteveron alennuksia tai vapautuksia valmisteverosta direktiivin 92/81/ETY 8 artiklan 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti 22.4.1996 tekemällään päätöksellä 96/273/EY (EYVL L 102, s. 40). Neuvosto jatkoi lupaa toisen kerran 31.12.1998 asti päätöksellä 97/425. Kolmannen kerran neuvosto jatkoi lupaa 31.12.1999 asti luvan antamisesta jäsenvaltioille soveltaa tai soveltaa edelleen tiettyihin erityistarkoituksiin käytettyihin kivennäisöljyihin alennettuja valmisteverokantoja tai vapautuksia valmisteverosta direktiivissä 92/81/ETY säädetyn menettelyn mukaisesti, sekä päätöksen 97/425/EY muuttamisesta 30.3.1999 tekemällään päätöksellä 1999/255/EY (EYVL L 99, s. 26). Lupaa jatkettiin neljännen kerran 31.12.2000 asti neuvoston päätöksellä 1999/880.
- 14 Ranskan vapautus otettiin Ranskan oikeudessa käyttöön vuoden 1997 talousarvion muuttamisesta 29.12.1997 annetulla lailla nro 97-1239 (loi de finances rectificative pour 1997 n° 97-1239, du 29 décembre 1997; JORF 30.12.1997, s. 19101). Vapautuksen soveltaminen Gardannen alueella hyväksyttiin 31.12.1998 asti neuvoston päätöksellä 97/425. Lupaa jatkettiin ensimmäisen kerran 31.12.1999 asti neuvoston päätöksellä 1999/255. Neuvosto jatkoi lupaa toisen kerran 31.12.2000 asti päätöksellään 1999/880.
- 15 Erityistarkoituksiin käytettäviin tiettyihin kivennäisöljyihin sovellettavista valmisteveron alennetuista määristä ja valmisteverovapautuksista 12.3.2001 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2001/224/EY (EYVL L 84, s. 23), joka on riidanalaisia vapautuksia koskeva viimeinen neuvoston päätös, jatkettiin lupaa soveltaa näitä vapautuksia 31.12.2006 asti. Päätöksen viidennessä perustelukappaleessa todetaan, että tällä päätöksellä ”ei rajoiteta [EY] 87 ja [EY] 88 artiklaan perustuvien, yhteismarkkinoiden toiminnan vääristymiin liittyvien mahdollisten menettelyjen tuloksia” ja että ”sillä ei poisteta jäsenvaltioille [EY] 88 artiklan nojalla kuuluvaa veloitetta ilmoittaa komissiolle mahdollisesti sovellettavista valtiontuista”.

Hallinnollinen menettely

- 16 Irlanti ilmoitti 28.1.1983 päivätyllä kirjeellä komissiolle aikomuksestaan panna AAL:n hyväksi täytäntöön sitoumuksen, jonka se oli antanut huhtikuussa 1970 yrittäjille, jotka vastasivat hankkeesta, jonka tarkoituksena oli alumiinioksidin valmistaminen bauksiittimalmista Shannon-joen suualueella, ja joka koski alumiinioksidin valmistuksessa käytettävän raskaan polttoöljyn vapauttamista valmisteverosta. Komissio totesi 22.3.1983 päivätyssä kirjeessään, että vapautus muodosti valtiontuen, josta oli ilmoitettava. Komissio täsmensi myös, että jos tuki aiotaan panna täytäntöön vasta tuolla hetkellä, komissio voisi katsoa 28.1.1983 päivätyyn kirjeeseen ETY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuksi ilmoitukseksi. Irlanti pyysi 6.5.1983 päivätyllä kirjeellään komissiota toimimaan näin. Komissio ei tehnyt tämän kirjeenvaihdon perusteella mitään päätöstä.

- 17 Komissio pyysi 29.5.1998 Italian tasavallalle ja 2.6.1998 Ranskan tasavallalle osoittamallaan kirjeillä tietoja voidakseen tarkistaa, kuuluivatko Italian vapautus ja Ranskan vapautus EY 87 ja EY 88 artiklan soveltamisalaan. Komission 16.6.1998 päivätyn muistutuksen jälkeen Italian tasavalta vastasi 20.7.1998 päivätyllä kirjeellä. Pyydettyään 10.7.1998 päivätyllä kirjeellä vastaukseensa lisäaikaa, joka myönnettiin 24.7.1998 päivätyllä kirjeellä, Ranskan tasavalta toimitti vastauksensa 7.8.1998 päivätyllä kirjeellä.
- 18 Komissio pyysi 17.7.2000 päivätyillä kirjeillä Ranskan tasavaltaa, Irlantia ja Italian tasavaltaa ilmoittamaan sille riidanalaiset vapautukset. Ranskan viranomaiset vastasivat 4.9.2000 päivätyllä kirjeellä. Komissio muistutti 27.9.2000 päivätyillä kirjeillä Irlantia ja Italian tasavaltaa tietopyynnöstään ja pyysi niiltä, samoin kuin Ranskan tasavallalta, lisätietoja. Irlannin viranomaiset vastasivat viimeksi mainittuun pyyntöön 18.10.2000 päivätyllä kirjeellä. Komission 20.11.2000 päivätyn muistutuksen jälkeen Italian viranomaiset vastasivat 7.12.2000 ja Ranskan viranomaiset 8.12.2000.
- 19 Komissio aloitti 30.10.2001 tehdyillä päätöksillä K(2001) 3296, K(2001) 3300 ja K(2001) 3295 EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun muodollisen tutkintamenettelyn Irlannin, Italian ja Ranskan vapautuksesta. Päätökset annettiin tiedoksi Irlannille, Italian tasavallalle ja Ranskan tasavallalle 5.11.2001 päivätyillä kirjeillä ja julkaistiin Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä 2.2.2002 (EYVL C 30, s. 17, 21 ja 25).
- 20 Komissio sai huomautuksia AAL:ltä, Euralluminalta, Alcanilta ja European Aluminium Associationilta. Huomautukset annettiin tiedoksi Irlannille, Italian tasavallalle ja Ranskan tasavallalle 26.3.2002.
- 21 Pyydettyään 1.12.2001 päivätyllä faksilla määräajan pidennystä, joka myönnettiin 7.12.2001, Irlanti esitti huomautuksensa 8.1.2002 päivätyllä kirjeellä. Komissio pyysi 18.2.2002 päivätyllä kirjeellä Irlantia toimittamaan sille näytön siitä, että se oli ennen liittymistään antanut AAL:lle sitovan sitoumuksen. Irlanti vastasi tähän pyyntöön 26.4.2002 päivätyllä kirjeellä. Italian tasavalta esitti huomautuksensa 6.2.2002 päivätyllä kirjeellä. Pyydettyään 21.11.2001 päivätyllä kirjeellä vastauksen antamiseksi asetetun määräajan pidennystä, joka myönnettiin 29.11.2001, Ranskan tasavalta esitti huomautuksensa 12.2.2002.

Riidanalainen päätös

- 22 Komissio teki Gardannen alueella, Shannonin alueella ja Sardiniassa alumiinioksidin valmistuksessa polttoaineena käytettävien kivennäisöljyjen vapauttamisesta valmisteverosta, jonka Ranska, Irlanti ja Italia ovat panneet täytäntöön, 7.12.2005 päätöksen 2006/323/EY (EUVL 2006, L 119, s. 12; jäljempänä riidanalainen päätös).
- 23 Päätös koskee aikaa ennen 1.1.2004, jolloin direktiiviä 2003/96 alettiin soveltaa. Päätöksessä ulotetaan kuitenkin muodollinen tutkintamenettely myös 1.1.2004 jälkeiseen aikaan.
- 24 Riidanalaisen päätöksen päätösoasassa todetaan muun muassa seuraavaa:

”1 artikla

Ranskan, Irlannin ja Italian 31 päivään joulukuuta 2003 asti myöntämät vapautukset alumiinioksidin valmistuksessa käytetyn raskaan polttoöljyn valmisteverosta ovat [EY] 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea.

2 artikla

17 päivän heinäkuuta 1990 ja 2 päivän helmikuuta 2002 välisenä aikana myönnettyä tukea ei peritä takaisin siltä osin kuin se ei sovellu yhteismarkkinoille, koska tämä olisi yhteisön oikeuden yleisperiaatteiden vastaista.

3 artikla

Edellä 1 artiklassa mainittu tuki, jota myönnettiin 3 päivän helmikuuta 2002 ja 31 päivän joulukuuta 2003 välisenä aikana, on [EY] 87 artiklan 3 kohdan mukaisesti yhteismarkkinoille soveltuvaa tukea, jos tuensaajien maksaman veron määrä oli vähintään 13,01 euroa 1 000 kilolta raskasta polttoöljyä.

4 artikla

– – tuki, jota myönnettiin 3 päivän helmikuuta 2002 ja 31 päivän joulukuuta 2003 välisenä aikana, ei ole [EY] 87 artiklan 3 kohdan mukaisesti yhteismarkkinoille soveltuvaa tukea, jos tuensaajien maksaman veron määrä ei ollut 13,01[tä] euroa 1 000 kilolta raskasta polttoöljyä.

5 artikla

1. Ranskan, Irlannin ja Italian on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet 4 artiklassa tarkoitetun yhteismarkkinoille soveltumattoman tuen perimiseksi takaisin tuensaajilta.

– –

5. Ranskan, Irlannin ja Italian on kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksi antamisesta velvoitettava 4 artiklassa tarkoitetun yhteismarkkinoille soveltumattoman tuen tuensaajat maksamaan sääntöjenvastaisesti myönnetty tuki takaisin korkoineen.”

Oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja yhteisöjen tuomioistuimessa

- 25 Kantajina olevat Italian tasavalta, Irlanti, Ranskan tasavalta, Eurallumina ja AAL nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 16.2.2006 (asia T-60/06), 17.2.2006 (asiat T-50/06 ja T-56/06) ja 23.2.2006 (asiat T-62/06 ja T-69/06) jättämillään kannekirjelmillä nyt esillä olevat kanteet, joissa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista kokonaan tai osittain.
- 26 AAL jätti erillisellä asiakirjalla, joka saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.3.2006, EY 242 artiklan mukaisen väli-toimihakemuksen, jossa pyydettiin lykkäämään riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa sitä koskevilta osin. Asiassa T-69/06 R, Aughinish Alumina vastaan komissio, 2.8.2006 antamallaan määräyksellä (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi hakemuksen ja määräsi oikeudenkäyntikuluista päätettävän myöhemmin.
- 27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti työjärjestyksensä 14 artiklan nojalla toisen jaoston esityksestä asianosaisia työjärjestyksen 51 artiklan mukaisesti kuultuaan siirtää käsiteltävänä olevat asiat laajennetun ratkaisukokoonpanon ratkaistavaksi.
- 28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja päätti 24.5.2007 antamallaan määräyksellä asianosaisia kuultuaan yhdistää esillä olevat asiat suullista käsittelyä varten työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.
- 29 Yhdistetyissä asioissa T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 ja T-69/06, Irlanti ym. vastaan komissio, 12.12.2007 antamallaan tuomiolla (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhdisti esillä olevat asiat tuomion antamista varten. Se kumosi valituksenalaisen päätöksen sillä perusteella, että komissio oli laiminlyönyt sille EY 253 artiklassa asetetun perusteluvelvollisuuden siltä osin kuin on kyse [EY 88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 1 artiklan b alakohdan v alakohdan soveltamatta jättämisestä esillä olevassa asiassa. Asiassa T-62/06 nostettu kanne hylättiin muilta osin

sen jälkeen, kun todettiin, etteivät tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyneet niiden vaatimusten osalta, joilla Eurallumina vaati joko todettavaksi, että päätöksellä 2001/224 hyväksytty Italian vapautus oli sääntöjenmukainen 31.12.2006 asti ja että mitään niistä määristä, joita Italian tasavalta oli maksanut tai joita sen olisi pitänyt maksaa tuohon päivämäärään mennessä, tai ainakin 31.12.2003 mennessä, ei ole pidettävä sääntöjenvastaisena valtiontukena eikä niitä ole takaisin perittävä, tai riidanalaisen päätöksen 5 ja 6 artiklaa muutettavaksi.

- 30 Komissio haki muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioon 26.2.2008 päivätyllä valituskirjelmällä.
- 31 Valituksen johdosta asiassa C-89/08 P, komissio vastaan Irlanti ym., 2.12.2009 antamallaan tuomiolla (Kok., s. I-11245) unionin tuomioistuin kumosi edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Irlanti ym. vastaan komissio annetun tuomion siltä osin kuin sillä oli kumottu riidanalainen päätös siitä syystä, että komissio oli laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa asetuksen N:o 659/1999 1 artiklan b alakohdan v alakohdan soveltamatta jättämisen osalta esillä olevassa asiassa, ja siltä osin kuin siinä velvoitettiin komissio vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kantajille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut välitoimimenettelystä asiassa T-69/06 R aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien. Unionin tuomioistuin palautti lisäksi yhdistetyt asiat T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 ja T-69/06 unionin yleiseen tuomioistuimeen ja määräsi oikeudenkäyntikuluista päätettäväksi myöhemmin.
- 32 Palauttamista koskevan tuomion jälkeen esillä olevat asiat osoitettiin unionin yleisen tuomioistuimen presidentin 18.12.2009 tekemällä päätöksellä työjärjestyksen 118 artiklan 1 kohdan mukaisesti laajennettuun toiseen jaostoon.
- 33 Työjärjestyksen 119 artiklan 1 kohdan mukaisesti asianosaiset ovat jättäneet kirjallisia huomautuksiaan seuraavasti: Irlanti asiassa T-50/06 RENV 1.2.2010, Italian tasavalta asiassa T-60/06 RENV 4.2.2010, Eurallumina asiassa T-62/06 RENV 12.2.2010, Ranskan tasavalta asiassa T-56/06 RENV 16.2.2010 ja AAL asiassa T-69/06 28.4.2010 sekä komissio kaikissa esillä olevissa asioissa 28.4.2010. Ranskan tasavalta totesi kirjallisissa huomautuksissaan, että unionin tuomioistuimen palauttamista koskevassa tuomiossaan omaksuman kannan johdosta Ranskan tasavalta luopuu siitä kannekirjelmässä esittämästään kanneperusteesta, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.
- 34 Unionin yleisen tuomioistuimen laajennetun toisen jaoston puheenjohtajan 1.3.2010 antamalla määräyksellä esillä olevat asiat yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.
- 35 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari määrättiin neljänteen jaostoon, ja 20.9.2010 tehdyllä päätöksellä nyt esillä olevat asiat siirrettiin laajennetun neljännen jaoston käsiteltäviksi.
- 36 Unionin yleinen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi työjärjestyksen 64 artiklan mukaisina prosessinjohtotoimina asianosaisia ja Euroopan unionin neuvostoa vastaamaan eräisiin kysymyksiin. Asianosaiset ja neuvosto vastasivat tähän pyyntöön asetetussa määräajassa.
- 37 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen kysymyksiin kuultiin 14.9.2011 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten asian palauttamisen jälkeen tässä oikeusasteessa esittämät vaatimukset

- 38 Asiassa T-50/06 RENV Irlanti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koskee Irlannin vapautusta
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 39 Asiassa T-69/06 RENV AAL vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koskee AAL:ää
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 40 Asiassa T-60/06 RENV Italian tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koskee Italian vapautusta
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 41 Asiassa T-62/06 Eurallumina vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen kokonaisuudessaan tai sen 1, 4, 5 ja 6 artiklan tai toissijaisesti kumoaa päätöksen 5 ja 6 artiklan siltä osin kuin päätös tai mainitut artiklat koskevat Euralluminaa ja/tai
  - toteaa, että päätöksellä 2001/224 hyväksytty Italian vapautus oli sääntöjenmukainen 31.12.2006 asti ja että mitään niistä määräistä, joita Italian tasavalta oli maksanut tai joita sen olisi pitänyt maksaa, ei ole pidettävä sääntöjenvastaisena valtiontukena, tai ettei niitä ainakaan ole perittävä takaisin
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 42 Asiassa T-56/06 RENV Ranskan tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen kokonaisuudessaan tai toissijaisesti kumoaa sen 5 artiklan siltä osin kuin päätös tai mainittu artikla koskee Ranskan vapautusta
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 43 Komissio vaatii esillä olevissa asioissa, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteet
  - velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Euralluminan vaatimukset, joilla unionin yleiseltä tuomioistuimelta pyritään saamaan tiettyjä toteamuksia

- 44 Euralluminan vaatimuksia, joilla pyritään siihen, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että päätöksellä 2001/224 hyväksytty Italian vapautus oli sääntöjenmukainen 31.12.2006 asti ja että mitään niistä määräistä, joita Italian tasavalta oli maksanut tai joita sen olisi pitänyt maksaa, ei ole pidettävä sääntöjenvastaisena valtiontukena tai ettei niitä ainakaan ole perittävä takaisin, ei enää ole tarpeen

tutkia. Edellä 29 kohdassa mainitussa asiassa Irlanti ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa on jo todettu, etteivät tutkittavaksi ottamisen edellytykset näiden vaatimusten osalta täyty. Koska tuon tuomion näitä vaatimuksia koskevia kohtia ei kumottu edellä 31 kohdassa mainitussa asiassa komissio vastaan Irlanti ym. annetulla tuomiolla, ne ovat tulleet lainvoimaisiksi.

Kantajien esittämät kanneperusteet ja väitteet tiivistettyinä

- 45 Kantajat vetoavat kumoamisvaatimustensa tueksi kanneperusteisiin ja väitteisiin, jotka ovat osittain päällekkäisiä, vaikka niiden kohde muodollisesti onkin eri, koska Italian tasavalta (asia T-60/06 RENV) ja Eurallumina (asia T-62/06 RENV) riitauttavat riidanalaisen päätöksen ainoastaan siltä osin kuin se koskee Italian vapautusta, Irlanti (asia T-50/06 RENV) ja AAL (asia T-69/06 RENV) siltä osin kuin se koskee Irlannin vapautusta ja Ranskan tasavalta (asia T-56/06 RENV) siltä osin kuin se koskee Ranskan vapautusta. Kanneperusteiden ja väitteiden mukaan asiassa on loukattu oikeusvarmuuden periaatetta, unionin toimien laillisuusolettamaa ja tehokasta vaikutusta koskevaa periaatetta, periaatetta, jonka mukaan erityislaki syrjäyttää yleislain, hyvän hallinnon periaatetta, estoppel-periaatetta, kohtuullisten määräaikojen noudattamista koskevaa periaatetta ja luottamuksensuojan periaatetta, rikottu EY 3 artiklan 1 kohdan m alakohtaa, EY 87 artiklan 1 ja 3 kohtaa, EY 88 artiklaa ja EY 157 artiklaa sekä asetuksen N:o 659/1999 1 artiklan b kohdan i, iii ja iv alakohtaan kodifioituja sääntöjä samoin kuin saman asetuksen 14 artiklan 1 kohtaa ja 17–19 artiklaa, direktiivin 2003/96 18 artiklaa, luettuna yhdessä asetuksen liitteessä II olevien säännösten kanssa, rikottu ympäristönsuojeluun myönnettäviä tukia koskevia sääntöjä ja erityisesti valtiontuesta ympäristönsuojelulle annettujen yhteisön suuntaviivojen (EYVL 2001, C 37, s. 3) 82 kohdan a alakohtaa ja alueellisia valtiontukia koskevia suuntaviivoja (EYVL 1998, C 74, s. 9) sekä laiminlyöty perusteluvollisuutta.
- 46 Ensimmäiseksi on korostettava, että kantajien esittämät kanneperusteet ja väitteet kohdistuvat erityisesti siihen lopputulokseen, johon komissio on riidanalaisessa päätöksessä päättänyt soveltamalla valtiontukisääntöjä riidanalaisiin vapautuksiin. Kantajat väittävät pääpiirteissään, etteivät nämä johtopäätökset voineet pätevästi olla toisensisältöisiä kuin ne oikeudelliset vaikutukset, joita neuvoston hyväksymispäätöksillä, joista viimeisenä päätös 2001/224, oli luotu. Tilanne on kuitenkin näin riidanalaisessa päätöksessä, jossa todetaan tai joka perustuu toteamukseen siitä, että Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan 31.12.2003 asti myöntämät vapautukset ovat EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, ja jossa määrätään nämä tuet, siltä osin kuin ne eivät sovellu yhteismarkkinoille, takaisin perittäviksi niiden saajilta, vaikka neuvosto oli sallinut kyseisten jäsenvaltioiden soveltavan puheena olevia vapautuksia 31.12.2006 asti. AAL väittää lisäksi, että valtiontukisääntöjen soveltaminen ei voi esillä olevassa asiassa pätevästi johtaa sellaiseen lopputulokseen, joka on vastoin EY 3 artiklan 1 kohdan m alakohtalla ja EY 157 artiklalla tavoiteltua päämäärää, joka on unionin teollisuuden kilpailukyyn puolustaminen ja lujittaminen. Riidanalaisella päätöksellä heikennetään unionin teollisuuden kansainvälistä kilpailukykyä.
- 47 Toiseksi voidaan todeta, että Italian tasavallan, Ranskan tasavallan ja AAL:n esittämät kanneperusteet ja väitteet kohdistuvat riidanalaiseen päätökseen siltä osin kuin komissio luokittelee siinä 31.12.2003 asti myönnettyt riidanalaiset vapautukset EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuiksi valtiontuiksi tai siltä osin kuin päätös perustuu tällaiseen luokitukseen.
- 48 Kolmanneksi on todettava, että Italian tasavallan, Irlannin ja AAL:n esittämät kanneperusteet ja väitteet kohdistuvat riidanalaiseen päätökseen erityisesti siltä osin kuin komissio luokittelee siinä EY 88 artiklassa tarkoitetuiksi uusiksi tuiksi eikä voimassa oleviksi tuiksi 31.12.2003 asti myönnetyn Italian vapautuksen ja Irlannin vapautuksen, lukuun ottamatta Irlannin vapautusta ajalta ennen 17.7.1990, tai siltä osin kuin päätös perustuu tällaiseen luokitukseen.

- 49 Neljänneksi voidaan mainita, että Italian tasavallan esittämät kanneperusteet ja väitteet kohdistuvat riidanalaiseen päätökseen erityisesti siltä osin kuin siinä todetaan, että Italian vapautuksen perusteella väitetyksi 31.12.2003 asti myönnetyn valtiontuen ei voida katsoa soveltuvan yhteismarkkinoille EY 87 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla sillä perusteella, että tuki liittyisi läheisesti Euralluminan saavuttamiin ympäristönsuojelullisiin tavoitteisiin tai että tuella olisi helpotettu Sardinian taloudellista kehitystä.
- 50 Viidenneksi on mainittava, että kantajien kanneperusteet ja väitteet kohdistuvat riidanalaiseen päätökseen erityisesti siltä osin kuin siinä määrätään Ranskan tasavalta, Irlanti ja Italian tasavalta perimään takaisin tuensaajilta riidanalaisten vapautusten nojalla väitetyksi 31.12.2003 asti myönnetty valtiontuet.
- 51 Asiassa on syytä tutkia aluksi kantajien esittämät kanneperusteet tai väitteet, jotka perustuvat valtiontukisääntöjen lainvastaaiseen soveltamiseen Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, nojalla 31.12.2003 asti myöntämiin riidanalaisiin vapautuksiin.

Kanneperusteet ja väitteet, jotka koskevat valtiontukisääntöjen lainvastaista soveltamista vapautuksiin, joita on myönnetty neuvoston hyväksymispäätösten nojalla ja niiden mukaisesti

- 52 Irlanti väittää asiassa T-50/06/RENV esittämällään toisella ja neljännellä kanneperusteella, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut oikeusvarmuuden periaatetta ja estoppel-periaatetta katsoessaan, että 31.12.2003 asti myönnetty Irlannin vapautus ei valtiontukisääntöjen valossa arvioituna osittain soveltunut yhteismarkkinoille, vaikka vapautus oli myönnetty neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, nojalla ja niiden mukaisesti. Irlanti huomauttaa, ettei komissio ole koskaan riitauttanut neuvoston hyväksymispäätösten lainmukaisuutta. Neljännessä kanneperusteessaan Irlanti väittää lisäksi, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut estoppel-periaatetta, koska se on soveltanut valtiontukisääntöjä Irlannin poikkeukseen liian kauan sen jälkeen, kun se on saanut tiedon kyseisen poikkeuksen nojalla väitetyksi myönnetystä tuesta.
- 53 Asiassa T-56/06 RENV Ranskan tasavalta moittii toisessa kanneperusteessaan komissiota siitä, että se on loukannut riidanalaisessa päätöksessä oikeusvarmuuden periaatetta, koska se on määrännyt Ranskan vapautuksen perusteella 3.2.2002–31.12.2003 väitetyksi myönnetyn tuen takaisin perittäväksi, vaikka neuvoston hyväksymispäätöksissä, joista viimeisenä päätös 2001/224, sallittiin Ranskan tasavallan soveltavan tätä vapautusta.
- 54 Italian tasavalta väittää asiassa T-60/06 RENV esittämällään kuudennella kanneperusteella, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut unionin toimien laillisuusolettamaa koskevaa periaatetta, koska se on määrännyt perimään takaisin Italian vapautuksen perusteella 3.2.2002–31.12.2003 myönnetyksi väitetyn tuen, vaikka neuvoston hyväksymispäätöksissä, joista viimeisenä päätös 2001/224, sallittiin Italian tasavallan soveltavan tätä vapautusta.
- 55 Eurallumina väittää asiassa T-62/06 RENV esittämällään toisella kanneperusteella, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut oikeusvarmuuden periaatetta, unionin toimien laillisuusolettamaa ja tehokasta vaikutusta koskevaa periaatetta ja periaatetta, jonka mukaan erityislaki syrjäyttää yleislain, koska se on katsonut, että 31.12.2003 asti myönnetty Italian vapautus ei valtiontukisääntöjen valossa arvioituna osittain soveltunut yhteismarkkinoille, vaikka vapautus oli myönnetty neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, nojalla ja niiden mukaisesti. Eurallumina väittää kolmannessa kanneperusteessaan lisäksi, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut hyvän hallinnon periaatetta määrätessään perimään takaisin Italian vapautuksen perusteella 3.2.2002–31.12.2003 myönnetyksi väitetyn tuen, ottamatta huomioon sitä, että neuvoston hyväksymispäätöksissä, joista viimeisenä päätös 2001/224, sallittiin Italian tasavallan soveltavan tätä vapautusta.

- 56 AAL väittää asiassa T-69/06 RENV esittämällään toisella kanneperusteella, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut oikeusvarmuuden periaatetta, unionin toimien tehokasta vaikutusta koskevaa periaatetta ja periaatetta, jonka mukaan erityislaki syrjäyttää yleislain, ja lisäksi ylittänyt toimivaltansa, koska se on katsonut, että 31.12.2003 asti myönnetty Irlannin vapautus ei valtioneuvoston päätösten valossa arvioituna osittain soveltunut yhteismarkkinoille, vaikka vapautus oli myönnetty neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, nojalla ja niiden mukaisesti. AAL väittää lisäksi viidennessä kanneperusteessaan, että komissio on riidanalaisessa päätöksessä loukannut oikeusvarmuuden periaatetta, kohtuullisten määräaikojen noudattamista koskevaa periaatetta ja hyvän hallinnon periaatetta, koska se on soveltanut valtioneuvoston päätöksiä Irlannin poikkeukseen liian kauan sen jälkeen, kun se on saanut tiedon kyseisestä poikkeuksesta. Neljännessä kanneperusteessaan AAL väittää vielä, että komissio on riidanalaisen päätöksen tehdessään loukannut oikeusvarmuuden periaatetta, koska se on määrännyt perimään takaisin AAL:lle Irlannin vapautuksen perusteella 3.2.2002–31.12.2003 myönnettyä väitetyn tuen, vaikka neuvoston hyväksymispäätöksissä, joista viimeisenä päätös 2001/224, sallittiin Irlannin soveltavan tätä vapautusta.
- 57 Komissio kiistää asioissa T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV ja T-69/06 RENV kaikki kantajien argumentit ja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta hylkäämään kanneperusteet ja väitteet, jotka perustuvat siihen, että riidanalaisessa päätöksessä on sovellettu lainvastaisesti valtioneuvoston päätöksiä vapautuksiin, jotka on myönnetty neuvoston hyväksymispäätösten perusteella ja niiden mukaisesti.
- 58 Prosessiekonomian periaatteen mukaisesti on tarkoituksenmukaisinta tutkia ensimmäiseksi kanneperusteet ja väitteet, jotka perustuvat oikeusvarmuuden ja/tai unionin toimien laillisuusolettamaa koskevan periaatteen loukkaamiseen. Näillä kanneperusteilla ja väitteillä kantajat moittivat komissiota pääpiirteissään siitä, että se on päättäessään riidanalaisessa päätöksessä, että Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan 31.12.2003 myöntämät riidanalaiset vapautukset olivat EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtioneuvoston tukea, ja määrätessään nämä tuet takaisin perittäviksi niiden saajilta siltä osin kuin ne eivät soveltuneet yhteismarkkinoille, tehnyt osittain tyhjiksi oikeusvaikutukset, joita aiheutui neuvoston hyväksymispäätöksistä, joista viimeisenä päätös 2001/224, joilla kyseisten jäsenvaltioiden sallittiin soveltavan näitä vapautuksia 31.12.2006 asti.
- 59 Tämän suhteen on muistutettava, että unionin toimielinten antamat toimet kuuluvat laillisuusolettaman piiriin, ja täten kyseisillä toimilla on oikeusvaikutuksia niin kauan kuin niitä ei ole peruutettu, kumottu kumoamiskanteen johdosta tai todettu pätemättömiksi ennakkoratkaisupyyntöön tai lainvastaisuusväitteen vuoksi (ks. asia C-475/01, komissio v. Kreikka, tuomio 5.10.2004, Kok., s. I-8923, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 60 Poikkeuksena tähän periaatteeseen sellaisilla toimilla, joihin liittyvä lainvastaisuus on niin ilmeinen, ettei sitä voida mitenkään hyväksyä yhteisön oikeusjärjestyksessä, ei voida katsoa olevan väliaikaistakaan oikeusvaikutusta, ja niitä on siis pidettävä oikeudellisesti mitättöminä. Poikkeuksen tarkoituksena on säilyttää tasapaino kahden oikeusjärjestykselle asetetun perustavanlaatuisen mutta joskus vastakkaisen vaatimuksen eli oikeussuhteiden vakauden sekä laillisuusperiaatteen noudattamisen välillä (edellä 59 kohdassa mainittu asia komissio v. Kreikka, tuomion 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 61 Koska unionin toimielinten toimen mitättömäksi toteamisen seuraukset ovat vakavia, on selvää, että oikeusvarmuussyistä tällainen toteamus voidaan tehdä ainoastaan aivan poikkeuksellisissa tilanteissa (edellä 59 kohdassa mainittu asia komissio v. Kreikka, tuomion 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 62 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että oikeusvarmuuden periaatteella pyritään takaamaan unionin oikeuden piiriin kuuluvien tilanteiden ja oikeudellisten suhteiden ennakoitavuus (asia C-305/00, Schulin, tuomio 10.4.2003, Kok., s. I-3525, 58 kohta ja asia C-199/03, Irlanti v. komissio, tuomio 15.9.2005, Kok., s. I-8027, 69 kohta). Tätä varten on ensisijaisen tärkeää, että unionin toimielimet kunnioittavat niiden toimien loukkaamattomuutta, joita ne ovat antaneet ja joilla

vaikutetaan oikeussubjektien oikeudelliseen ja aineelliseen asemaan, ja täten toimielimet voivat muuttaa näitä toimia ainoastaan toimivaltuksiensa puitteissa ja sovellettavien menettelysääntöjen mukaisesti (ks. asia T-229/94, Deutsche Bahn v. komissio, tuomio 21.10.1997, Kok., s. II-1689, 113 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen ei kuitenkaan voida tehokkaasti vedota, jos oikeussubjekti, jonka oikeudelliseen tai aineelliseen asemaan kyseinen päätös on vaikuttanut, ei ole noudattanut päätöksessä asetettuja ehtoja (asia T-37/97, Forges de Clabecq v. komissio, tuomio 25.3.1999, Kok., s. II-859, 98 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeusvarmuuden periaatteen noudattaminen edellyttää myös sitä, että unionin toimielinten on lähtökohtaisesti vältettävä unionin eri säännösten täytäntöönpanossa mahdollisesti ilmeneviä ristiriitaisuuksia, ja näin on erityisesti tilanteissa, joissa näillä säännöksillä pyritään samaan päämäärään, kuten esimerkiksi vääristymättömään kilpailuun yhteismarkkinoilla (ks. analogisesti vastaavasti asia C-225/91, Matra v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok., s. I-3203, Kok. Ep. XIV, s. I-233, 41 ja 42 kohta ja asia T-156/98, RJB Mining v. komissio, tuomio 31.1.2001, Kok., s. II-337, 112 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 63 Koska käsiteltävänä olevissa kanneperusteissa ja väitteissä tulee esiin kysymys erityisesti valmisteveroja koskevan verolainsäädännön yhdenmukaistamiseen kuuluvien sääntöjen ja valtioneuvostojen yhteensovittamisesta, on tärkeää muistuttaa seuraavista seikoista.
- 64 Tosiseikkojen tapahtuma-aikana EY 2 artiklassa määrättiin muun muassa, että yhteisölle uskottu tehtävä täytettiin ”yhteismarkkinoiden toteuttamisella”. EY 2 artiklassa mainittujen tavoitteiden toteuttamiseksi EY 3 artiklan 1 kohdan c ja g alakohdassa määrättiin, että yhteisön toimintaan sisältyi EY:n perustamissopimuksessa määrätty edellytyksin ja siinä määrättyssä aikataulussa ”sisämarkkinat, joille on ominaista, että tavaroiden, henkilöiden, palvelujen ja pääomien vapaata liikkuvuutta rajoittavat esteet poistetaan jäsenvaltioiden väliltä”, ja ”järjestelmä, jolla taataan, ettei kilpailu sisämarkkinoilla vääristy”.
- 65 Yhteisölle annettiin EY:n perustamissopimuksella toimintakeinot yhtenäismarkkinoiden moitteetonta toimintaa haittaavien kilpailuvääristymien poistamiseksi.
- 66 EY 93 artiklan tavoitteena on vähentää niitä kaupan esteitä, jotka aiheutuvat kansallisten verojärjestelmien erilaisuuksista, vaikka niitä sovellettaisiinkin syrjimättä (asia 171/78, komissio v. Tanska, tuomio 27.2.1980, Kok., s. 447, 20 kohta). Tosiseikkojen tapahtuma-aikaan voimassa olleessa mainitun artiklan versiossa määrättiin, että ”neuvosto antaa yksimielisesti komission ehdotuksesta sekä Euroopan parlamenttia ja talous- ja sosiaalikomiteaa kuultuaan säännökset liikevaihtoveroja, valmisteveroja ja muita välillisiä veroja koskevan lainsäädännön yhdenmukaistamisesta siltä osin kuin yhdenmukaistaminen on tarpeen sisämarkkinoiden toteuttamisen ja toiminnan varmistamiseksi 14 artiklassa mainitussa määrääjässä”. Neuvostolla oli täten EY 93 artiklan nojalla toimivalta lähentää valmisteveroa koskevia kansallisia lainsäädäntöjä siltä osin kuin se oli tarpeen sisämarkkinoiden toteuttamisen ja toiminnan varmistamiseksi (ks. vastaavasti asia C-166/98, Socridis, tuomio 17.6.1999, Kok., s. I-3791, 25 kohta ja julkisasiamies Mischon asiassa esittämä ratkaisuehdotus, Kok., s. I-3793, 53 kohta).
- 67 EY 93 artiklan perusteella annetun direktiivin 92/81 perustelukappaleista sekä sen 1 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että direktiivin tarkoituksena on kivennäisöljyihin sovellettavan valmisteveron yhdenmukaistamisella toteuttaa kysymyksessä olevien tuotteiden vapaa liikkuvuus ja tällä tavoin edistää sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa (asia T-184/97, BP Chemicals v. komissio, tuomio 27.9.2000, Kok., s. II-3145, 61 kohta).
- 68 Direktiivin 92/81 kuudennesta perustelukappaleesta ja 8 artiklan 4 kohdasta ilmenee lisäksi, että kivennäisöljyihin sovellettavan valmisteveron yhdenmukaistamisen kattamalla aloilla jäsenvaltiot eivät voi yksipuolisesti toteuttaa muita verovapautuksia, vaan tämä edellyttää toimintaa neuvostolta, joka voi yksimielisesti komission ehdotuksesta antaa jäsenvaltiolle luvan soveltaa tällaisia poikkeuksia erityisistä poliittisista syistä, jos – ja niin pitkään kuin – tämä on yhteensoveltuvaa sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan kanssa.

- 69 Direktiivin 92/81 kuudennessa perustelukappaleessa täsmennetään, että ”on kuitenkin annettava jäsenvaltioiden halutessaan soveltaa alueillaan tiettyjä muita verovapautuksia tai alennettuja verojen määriä, jos tämä ei vääristä kilpailua”. Tästä perustelukappaleesta ilmenee, että direktiivin 8 artiklan 4 kohtaa on kokonaisuudessaan tulkittava ottaen huomioon ne kilpailun vääristymät, joita tämän säännöksen soveltamistoimenpiteet voivat saada aikaan (ks. vastaavasti ja analogisesti edellä 67 kohdassa mainittu asia BP Chemicals v. komissio, tuomion 62 kohta).
- 70 Tämä vahvistetaan direktiivin 92/81 kahdeksannessa perustelukappaleessa, jossa mainitaan tarve ”luoda kaikkien tässä direktiivissä säädettyjen verovapautuksien tai alennettujen verojen määrien tarkistusmenettely, jolla voidaan todeta, ovatko ne edelleen sopusoinnussa sisämarkkinoiden toimivuuden kanssa”, ja direktiivin 8 artiklan 5 kohdassa, josta ilmenee, että neuvosto, joka päättää asiasta yksimielisesti komission ehdotuksesta, tutkii hyväksymispäätöksensä uudestaan, jos komissio katsoo, ettei hyväksytyjä verovapautuksia tai veronalennuksia enää voida soveltaa, erityisesti epärehellisen kilpailun tai sisämarkkinoiden toiminnan vääristymisen vuoksi.
- 71 Komissio tutkii valtioneuvoston aiheuttamat kilpailunvääristymiset komission ennakkolupajärjestelmän puitteissa ja unionin tuomioistuimen valvonnassa. EY 88 artiklan 3 kohdan mukaisesti valtioneuvoston on ilmoitettava komissiolle. Tämä ilmoitusmenettely koskee kaikkia valtioneuvoston tukia, mukaan luettuna verotukselliset tuket. Jäsenvaltiot eivät voi toteuttaa suunnitelmiaan ennen kuin ne ovat saaneet komissiolta hyväksynnän. Komissio tutkii tukien soveltuvuutta yhteismarkkinoille niiden vaikutusten eikä ilmenemismuotojen kannalta. EY 87 artiklassa esitettyä yhteismarkkinoille soveltumattomuutta koskevaa periaatetta sovelletaan ”muodossa tai toisessa” myönnettyihin tukisiin, kuten esimerkiksi tiettyihin verotuksellisiin toimenpiteisiin. Komissio voi päättää, että jäsenvaltion on muutettava tukia, joiden komissio on todennut olevan yhteismarkkinoille soveltumattomia, tai poistettava ne. Jos tukitoimenpiteet on jo toteutettu menettelysääntöjen vastaisesti, tukien poistaminen merkitsee lähtökohtaisesti sitä, että kyseisen jäsenvaltion on perittävä tuket takaisin niiden saajilta.
- 72 Edellä olevista 64–71 kohdasta ilmenee, että kansallisten verolainsäädäntöjen, kuten esimerkiksi EY 93 artiklassa ja direktiivissä 92/81 mainittujen valmisteverojen koskevien lainsäädäntöjen, yhdenmukaistamista koskevilla säännöillä ja EY 87–EY 89 artiklassa määrättyillä valtioneuvoston säännöillä pyritään samaan päämäärään, eli sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan edistämiseen ehkäisemällä muun muassa kilpailunvääristymisiä. Kun otetaan huomioon näillä eri säännöillä oleva yhteinen päämäärä, niiden johdonmukainen täytäntöönpano edellyttää, että – toisin kuin komissio on väittänyt – kilpailunvääristymisellä on katsottava olevan sama ulottuvuus ja merkitys kansallisten verolainsäädäntöjen yhdenmukaistamisessa ja valtioneuvoston tukiasioissa. Lisäksi edellä olevista 66–70 kohdasta ilmenee, että kansallisten verolainsäädäntöjen, kuten esimerkiksi EY 93 artiklassa ja direktiivissä 92/81 mainittujen valmisteverojen koskevien lainsäädäntöjen, yhdenmukaistamista koskevilla säännöillä osoitetaan nimenomaisesti unionin toimielimille – joista komissio tekee ehdotuksen ja neuvosto päätöksen – vastuu arvioida mahdollisen kilpailunvääristymisen olemassaoloa sen ratkaisemiseksi, sallitaanko jäsenvaltion soveltavan tai soveltavan edelleen direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan mukaista vapautusta yhdenmukaistetusta valmisteverosta, ja sellaisen mahdollisen epärehellisen kilpailun tai sisämarkkinoiden toiminnan vääristymisen ilmenemistä, joka oikeuttaa direktiivin 92/81 8 artiklan 5 kohdan mukaisesti tutkimaan uudestaan 8 artiklan 4 kohdan nojalla jo myönnetyn luvan. Jos arviointi tästä on kielteinen, komission on ehdotettava neuvostolle, ettei se hyväksy pyydettyä vapautusta, tai tarvittaessa, että se poistaa jo myönnetyn vapautusta koskevan luvan tai muuttaa sitä. Mikäli neuvoston arviointi asiasta on erilainen, komissio voi turvautua sille EY 230 artiklassa myönnettyihin toimivaltuuksiin ja nostaa unionin tuomioistuimissa kumoamiskanteen neuvoston päätöksestä, jolla vapautus hyväksytään tai jolla jo myönnetty vapautus pidetään voimassa, saadakseen tarkastetuksi sen, että kyseisestä vapautuksesta ei objektiivisesti arvioituna aiheudu minkäänlaista kilpailunvääristymistä, epärehellistä kilpailua tai sisämarkkinoiden toiminnan vääristymistä.

- 73 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtiontuen käsite liittyy objektiiviseen tilanteeseen eikä ole riippuvainen toimielinten toiminnasta tai lausumista (ks. vastaavasti edellä 31 kohdassa mainittu asia komissio v. Irlanti ym., tuomion 72 kohta). EY 87 artiklan 1 kohdassa todetaan yhteismarkkinoille soveltumattomaksi jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Tämä määräys koskee siten jäsenvaltioiden päätöksiä, joiden avulla ne pyrkivät omiin taloudellisiin ja sosiaalisiin tavoitteisiinsa, kun ne yksipuolisilla ja itsenäisillä päätöksillä antavat yritysten ja muiden oikeussubjektien käyttöön varoja tai tarjoavat niille etuja, joilla on tarkoitus edistää haluttujen taloudellisten ja sosiaalisten tavoitteiden toteuttamista (asia 61/79, Denkvit italiana, tuomio 27.3.1980, Kok., s. 1205, Kok. Ep. V, s. 149, 31 kohta ja asia T-351/02, Deutsche Bahn v. komissio, tuomio 5.4.2006, Kok., s. II-1047, 100 kohta).
- 74 Tästä seuraa, että jotta etuja voidaan pitää EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina valtiontukina, niiden on muun muassa johdettava valtiosta (ks. asia C-482/99, Ranska v. komissio, tuomio 16.5.2002, Kok., s. I-4397, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja edellä 73 kohdassa mainittu asia Deutsche Bahn v. komissio, tuomion 101 kohta), mutta on kuitenkin huomattava, että tuen johtuminen valtion toimesta on erillinen siitä kysymyksestä, myönnettiinkö tuki valtion varoista (em. asia Deutsche Bahn v. komissio, tuomio 5.4.2006, 103 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 75 Edellä 59–74 kohdassa esitettyjen sääntöjen valossa on tutkittava, onko komissio kantajien väittämällä tavalla loukannut oikeusvarmuuden periaatetta ja unionin toimien laillisuusolettamaa koskevaa periaatetta, koska se on lainvastaisesti kumonnut neuvoston hyväksymispäätöksistä, joista viimeisenä päätös 2001/224, aiheutuneet oikeusvaikutukset soveltamalla riidanalaisessa päätöksessä valtiontukisääntöjä 31.12.2003 asti myönnettyihin riidanalaisiin vapautuksiin.
- 76 Komissio ei esillä olevassa asiassa kiistä sitä, että Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta ovat käyttäneet perustanaan neuvoston hyväksymispäätöksiä, joista viimeisenä päätös 2001/224, soveltaakseen tai soveltaakseen edelleen Euralluminan, AAL:n ja Alcanin eduksi riidanalaisia vapautuksia 31.12.2003 asti Sardiniasa, Shannonin alueella ja Gardannen alueella. Kuten edellä 68 kohdassa huomautetaan, nämä hyväksymispäätökset olivat välttämätön edellytys sille, että kyseiset jäsenvaltiot saattoivat laillisesti myöntää puheena olevat vapautukset. Kuten riidanalaisen päätöksen 99 perustelukappaleesta lisäksi ilmenee, komissio myöntää, että ”jäsenvaltiot – saattoivat oikeutetusti nojautua päätösten 92/510/ETY, 93/697/EY, 96/273/EY, 97/425/EY, 1999/255/EY, 1999/880/EY ja 2001/224/EY sanamuotoon”.
- 77 Neuvoston hyväksymispäätöksissä, joista viimeisenä päätös 221/224, sallittiin selvin ja yksiselitteisin sanakääntein Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan soveltavan tai soveltavan edelleen valmisteverovapautusta kivennäisöljyille, joita käytettiin polttoaineena alumiinioksidin valmistuksessa Sardiniasa, Shannonin alueella ja Gardannen alueella 31.12.2006 asti, ja ainoa rajoitus tälle oli se, että direktiivin 92/81 8 artiklan 5 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti neuvosto saattoi ennen mainittua päivämäärää päättää toisin tarkasteltuaan tilannetta komission tekemän ehdotuksen perusteella (ks. edellä 6 kohta). Siltä osin kuin näihin päätöksiin liittyi tiettyjä rajoittavia maantieteellisiä ja ajallisia edellytyksiä, niillä oli sitova vaikutus kyseisiin jäsenvaltioihin nähden, minkä komissio myös on huomionnut riidanalaisen päätöksen 17 ja 63 perustelukappaleessa.
- 78 Asiassa ei ole kiistetty sitä, että Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta ovat noudattaneet täysimääräisesti neuvoston hyväksymispäätöksissä asetettuja maantieteellisiä ja ajallisia edellytyksiä. Ne ovat soveltaneet tai soveltaneet edelleen riidanalaisia vapautuksia ainoastaan neuvoston hyväksymispäätöksissä mainituilla alueilla, eli Sardiniasa, Shannonin alueella ja Gardannen alueella. Kyseiset jäsenvaltiot ovat myös myöntäneet riidanalaiset vapautukset sille ajanjaksolle, jolle neuvoston hyväksymispäätösten vaikutukset ulottuivat, eli 31.12.2006 päättyvälle ajanjaksolle.

- 79 Komissio väittää, että neuvoston hyväksymispäätökset olivat välttämätön, mutta eivät vielä riittävä edellytys sille, että kyseiset jäsenvaltiot saattoivat myöntää riidanalaiset vapautukset. Sen mukaan näillä päätöksillä ei tehty tyhjäksi sitä, että mikäli riidanalaiset vapautukset olivat EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja valtiontukia, niistä oli EY 88 artiklan mukaisesti ilmoitettava komissiolle ja sen oli hyväksyttävä ne. Neuvoston hyväksymispäätösten ehdollinen luonne suhteessa niiden jälkeiseen valtiontukia koskevien menettelyjen ja sääntöjen soveltamiseen ilmenee päätöksen 2001/224 viidennestä perustelukappaleesta, jossa viitataan nimenomaisesti mahdollisiin EY 87 ja EY 88 artiklaan perustuviin menettelyihin ja komission päätöksiin.
- 80 Tämän suhteen on yhtäältä todettava, että – kuten komissio itsekkin on myöntänyt riidanalaisen päätöksen 97 perustelukappaleessa – neuvoston päätöstä 2001/224 edeltäneissä hyväksymispäätöksissä ”ei mainittu mahdollista ristiriitaa valtiontukisääntöjen kanssa eikä niissä myöskään viitattu ilmoitusvelvollisuuteen”. Näin ollen ei voida katsoa, että neuvosto olisi nimenomaisesti asettanut näistä päätöksistä aiheutuvien vaikutusten edellytykseksi sen, että kyseiset jäsenvaltiot ilmoittavat riidanalaisista vapautuksista komissiolle EY 88 artiklan mukaisesti ja että komissio tekee päätöksen olla vastustamatta tukea tai myönteisen valtiontukupäätöksen.
- 81 Toisaalta seuraavaksi esitettävien syiden johdosta on todettava, että toisin kuin komissio on väittänyt, päätöksen 2001/224 viidettä perustelukappaletta, sellaisena kuin se on osittain esitetty edellä 15 kohdassa, ei voida analysoida siten, että se olisi nimenomainen osoitus neuvoston tahdosta asettaa hyväksymisensä vaikutusten edellytykseksi se, että kyseessä olevat jäsenvaltiot noudattavat velvollisuuttaan ilmoittaa riidanalaisista vapautuksista komissiolle EY 88 artiklan mukaisesti ja että komissio tekee päätöksen olla vastustamatta näitä vapautuksia tai myönteisen päätöksen niiden suhteen.
- 82 Neuvosto on implisiittisesti mutta väistämättömästi hylännyt päätöksen 2001/224 viidennen perustelukappaleen tulkittamisen komission esittämällä tavalla unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamassaan vastauksessa (ks. edellä 36 kohta). Kun neuvostolta tiedusteltiin, voiko riidanalaisten vapautusten valtiontukisääntöjen suhteen suoritettu tutkinta, joka esillä olevan tilanteen kaltaisesti päättyy komission lopulliseen kielteiseen päätökseen, johtaa näiden vapautusten ennenaikaiseen päättymiseen, huolimatta päätöksen 2001/224 1 artiklan sanamuodosta, jossa Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan sallitaan soveltavan edelleen riidanalaisia vapautuksia 31.12.2006 asti, neuvosto vastasi, että jos komissio ei ole ryhtynyt asiassa mihinkään toimiin joko käyttämällä sille EY 230 artiklan nojalla kuuluvia toimivaltuuksia tai tekemällä direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan nojalla uuden ehdotuksen, mainitun direktiivin 8 artiklan 5 kohdan mukaisesti ”päätös 2001/224 oli edelleen pätevä, ja [kyseessä olevilla] jäsenvaltioilla oli päätöksessä myönnetyn hyväksynnän perusteella lupa pitää riidanalaiset vapautukset voimassa”. Tästä vastauksesta seuraa, ettei neuvoston tarkoituksena ole ollut alistaa päätöksen 2001/224 vaikutuksia mahdollisille menettelyille ja sen jälkeisille komission päätöksille valtiontukiasioissa.
- 83 Joka tapauksessa komission esittämää tulkintaa päätöksen 2001/224 viidennestä perustelukappaleesta ja siinä olevasta viittauksesta EY 87 ja EY 88 artiklan mukaisesti mahdollisiin menettelyihin ja päätöksiin ei voida hyväksyä, koska tämä tulkinta johtaisi nyt esillä olevan asian olosuhteissa erityisesti valmisteveroja koskevan verolainsäädännön yhdenmukaistamiseen kuuluvien sääntöjen ja valtiontukisääntöjen ristiriitaiseen täytäntöönpanoon, joka olisi oikeusvarmuuden periaatteen noudattamisesta aiheutuvien vaatimusten vastaista (ks. edellä 62 kohta).
- 84 Tämä tulkinta ei ensinnäkään voi johtaa asiassa sovellettavaksi vaadittujen unionin eri oikeussääntöjen johdonmukaiseen täytäntöönpanoon, koska edellä 66–68 kohdassa esitettyjen sääntöjen mukaisesti neuvoston peräkkäiset hyväksymispäätökset, jotka tehtiin yksimielisesti komission ehdotuksesta, perustuivat neuvoston ja komission yhteiselle arvioinnille siitä, että riidanalaisista vapautuksista ei aiheutuisi kilpailunvääristymistä eikä niillä haitattaisi sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa, mistä seuraa, että yksi EY 87 artiklassa tarkoitettujen valtiontuen määritelmän tekijöistä, eli kilpailunvääristyminen, ei lähtökohtaisesti toteutunut.

- 85 Tämä neuvoston ja komission yhteinen arviointi vahvistetaan päätöksen 92/510 neljännessä perustelukappaleessa, jonka mukaan ”komissio ja kaikki jäsenvaltiot myöntävät, että [mitkään näistä verovapautuksista eivät] vääristä kilpailua eivätkä haittaa sisämarkkinoiden toimivuutta”, ja samankaltaisella toteamuksella päätöksen 93/697 ja päätöksen 96/273 neljännessä perustelukappaleessa.
- 86 Lisäksi tämä vahvistetaan edellä 31 kohdassa mainitussa asiassa komissio vastaan Irlanti ym. annetussa tuomiossa (83 kohta), jossa unionin tuomioistuin toteaa, että ”komissio oli katsonut sillä hetkellä, kun neuvosto teki päätökset riidanalaisten vapautusten hyväksymisestä, etteivät kyseiset vapautukset johtaneet kilpailun vääristymiseen eivätkä estäneet sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa”.
- 87 Neuvosto vahvistaa sen niin ikään unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamassaan vastauksessa (ks. edellä 36 kohta) todetessaan, että ”neuvosto, joka toimi sille EY 93 artiklan mukaisesti myönnetyn toimivallan puitteissa ja täten ottaen huomioon sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan asettamat edellytykset, salli tilanteessa, joka neuvoston tietojen mukaan käsitti kolme täsmällistä edunsaajaa ja kolme muuta muissa jäsenvaltioissa olevaa toimijaa, jotka niin ikään tuottivat alumiinioksidia, kolmen kyseessä olevan jäsenvaltion soveltavan edelleen määräpäivään asti [riidanalaisia vapautuksia], joiden sisällöstä, ulottuvuudesta ja vaikutuksista sekä [neuvosto itse] että komissio olivat hyvin tietoisia”.
- 88 Neuvoston ja komission yhteisen arvioinnin mukaisesti päätöksen 97/425 viidennessä perustelukappaleessa, päätöksen 1999/255 neljännessä perustelukappaleessa, päätöksen 1999/880 neljännessä perustelukappaleessa ja vastaavansisältöisesti myös päätöksen 1999/255 neljännessä perustelukappaleessa todetaan, että ”komissio tarkastelee säännöllisesti -- verovapautuksia varmistaakseen, että ne ovat sisämarkkinoiden toiminnan ja [EY:n] perustamissopimuksen muiden tavoitteiden mukaisia”.
- 89 Lopuksi on todettava, että komissio itse on myöntänyt riidanalaisen päätöksen 97 perustelukappaleessa, että sillä hetkellä, kun neuvosto yksimielisesti komission omasta ehdotuksesta teki hyväksymispäätökset, joista viimeisenä päätös 2001/224, ”näytt[ä] siltä, että yksi perustamissopimuksen 87 artiklan mukaisen valtiontuen määritelmän edellytyksistä, eli kilpailun vääristyminen, ei täyt[tynyt]”.
- 90 Kun otetaan huomioon tämä neuvoston ja komission yhteinen arviointi, joka on ollut neuvoston kaikkien hyväksymispäätösten perustana ja jonka mukaan riidanalaiset vapautukset eivät johtaneet kilpailun vääristymiseen eivätkä estäneet sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa, olisi epä johdonmukaista tulkita päätöksen 2001/224 viidettä perustelukappaletta ja siinä olevaa viittausta mahdollisiin EY 87 ja EY 88 artiklan mukaisiin menettelyihin ja päätöksiin siten, että neuvoston tarkoituksena olisi ollut alistaa päätöksen 2001/224 vaikutukset mahdollisille menettelyille ja sen jälkeisille komission päätöksille valtioneuvostoissa. Tämä yhteinen arviointi sitä vastoin on johdonmukainen sen päinvastaisen tulkinnan kanssa, jonka mukaan neuvoston tarkoituksena ei ole ollut alistaa päätöksen 2001/224 vaikutuksia valtioneuvostoissa mahdollisesti aloitettujen menettelyjen tai niiden jälkeisten päätösten lopputuloksille.
- 91 Komission esittämä tulkinta ei toiseksi voi johtaa asiassa sovellettavaksi vaadittujen unionin eri oikeussääntöjen johdonmukaiseen täytäntöönpanoon, koska riidanalaisten vapautusten alueellinen valikoivuus oli seuraus, joka aiheutui välittömästi neuvoston hyväksymispäätöksistä, joissa oli määritelty riidanalaisten vapautusten maantieteelliset soveltamisrajoitukset. Kuten komissio itse toteaa riidanalaisen päätöksen 17 ja 63 perustelukappaleessa, riidanalaisia vapautuksia ei voitu – kuten sovellettavissa kansallisissa lainsäädännöissä säädettiin – soveltaa kyseisten jäsenvaltioiden koko alueella vaan ainoastaan alueilla, jotka mainitaan päätöksen 2001/224 liitteessä I, jossa viitataan saman päätöksen 1 artiklan 1 kohtaan, ja kuten riidanalaisen päätöksen 63 perustelukappaleessa todetaan, vapautukset ”olivat alueellisesti valikoivia, koska [neuvoston hyväksymispäätöksillä] annettiin lupa ainoastaan tietyillä alueilla myönnettäviin vapautuksiin, eivätkä muilla alueilla tapahtuvaan alumiinioksidin valmistukseen investoimisesta kiinnostuneet mahdolliset investoijat voineet olla

varmoja siitä, että heitä kohdeltaisiin samalla tavoin”. Täten näiden toimenpiteiden alueellista valikoivuutta ei lähtökohtaisesti voitu pitää kyseisistä jäsenvaltioista johtuvana, vaan se oli neuvoston hyväksymispäätöksistä aiheutuva seuraus.

- 92 Kun otetaan huomioon se seikka, että riidanalaisten vapautusten alueellinen valikoivuus ei johtunut kyseisten jäsenvaltioiden yksipuolisista ja itsenäisistä päätöksistä vaan neuvoston hyväksymispäätöksistä, olisi epäjohdonmukaista tulkita päätöksen 2001/224 viidettä perustelukappaleta ja siitä olevaa viittausta EY 87 ja EY 88 artiklaan perustuviin mahdollisiin menettelyihin ja päätöksiin siten, että neuvoston tarkoituksena olisi ollut alistaa päätöksen 2001/224 vaikutukset mahdollisille menettelyille tai komission päätöksille valtioneuvostokäytännössä. Tämä seikka sitä vastoin on johdonmukainen sen päinvastaisen tulkinnan kanssa, jonka mukaan neuvoston tarkoituksena ei ole ollut alistaa päätöksen 2001/224 vaikutuksia valtioneuvostokäytännössä mahdollisesti aloitettujen menettelyjen tai sittemmin tehtyjen päätösten lopputuloksille.
- 93 Komission esittämä tulkinta ei kolmanneksi voi johtaa asiassa sovellettavaksi vaadittujen unionin eri oikeussääntöjen johdonmukaiseen täytäntöönpanoon, koska se, etteivät Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta noudattaneet direktiivissä 92/82 säädettyä valmisteveron vähimmäismäärää, joka kyseessä olevana aikana oli 13 euroa 1 000 kilogrammalta, oli neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, mukaista, sillä näissä päätöksissä kyseisten jäsenvaltioiden sallittiin soveltavan tai soveltavan edelleen riidanalaisia vapautuksia 31.12.2006 asti. Kuten komissio itse toteaa riidanalaisen päätöksen 76 perustelukappaleessa, ”kaikki kolme [neuvoston hyväksymää] vapautusta olivat – – täydellisiä vapautuksia”. Vapautukset eroavat siis valmisteverojen alennuksista tai eriytettyjen valmisteverokantojen soveltamisista, joita oli hyväksytty neuvoston hyväksymispäätöksillä, joista viimeisenä päätös 2001/224, sillä nimenomaisella edellytyksellä, että sovellettavat verokannat ovat direktiivissä 92/82 säädettyjen velvoitteiden mukaisia ja erityisesti vastaavat direktiivissä asetettua valmisteveron vähimmäismäärää. Täten se seikka, etteivät Eurallumina, AAL ja Alcan olleet maksaneet ennen 31.12.2006 valmisteveroa, joka vastasi ainakin direktiivissä 92/82 säädetyn mukaista valmisteveron vähimmäismäärää, joka kyseessä olevana aikana oli 13 euroa 1 000 kilogrammalta, johtui neuvoston päätöksistä, joilla Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan sallittiin soveltavan edelleen mainittuun päivämäärään asti täydellisiä vapautuksia sellaisen kivennäisöljyn valmisteverosta, jota käytetään polttoaineena alumiinioksidin valmistuksessa Sardiniasa, Shannonin alueella ja Gardannen alueella.
- 94 Kun otetaan huomioon neuvoston hyväksymien toimien luonne, eli täydellinen valmisteverovapautus sen sijaan, että se olisi hyväksynyt direktiivissä 92/82 asetettujen valmisteverojen vähimmäismäärien mukaisen valmisteverojen alennuksen, olisi erittäin ristiriitaista, että neuvosto olisi päätöksen 2001/224 viidennessä perustelukappaleessa tarkoittanut ilmaista tahtonsa siitä, että se haluaa alistaa päätöksen vaikutukset komission valtioneuvostokäytännössä myöhemmin tekemälle päätökselle, kuten riidanalaiselle päätökselle, jonka mukaan kyseessä olevat jäsenvaltiot voivat laillisesti toteuttaa ainoastaan valmisteverojen alennuksia sillä edellytyksellä, että sovelletut verokannat ovat direktiivissä 92/82 asetetun valmisteveron vähimmäismäärän, eli 13 euroa 1 000 kilogrammalta, mukaisia (ks. riidanalaisen päätöksen 76 perustelukappale ja 4 artikla). Neuvoston hyväksymien toimien luonne sitä vastoin on johdonmukainen sen päinvastaisen tulkinnan kanssa, jonka mukaan neuvoston tarkoituksena ei ole ollut alistaa päätöksen 2001/224 vaikutuksia valtioneuvostokäytännössä mahdollisesti aloitettujen menettelyjen tai sittemmin tehtyjen päätösten lopputuloksille.
- 95 Edellä olevista 83–94 kohdasta seuraa, että päätöksen 2001/224 viides perustelukappale ja siinä oleva viittaus EY 87 ja EY 88 artiklan mukaisesti mahdollisiin menettelyihin ja komission päätöksiin eivät voi komission esittämällä tavalla koskea tilanteita, joissa jäsenvaltiot soveltavat valmisteverokantojen alennuksia tai vapautuksia valmisteverosta pelkästään noudattamalla unionin toimielimen antamaa hyväksyntää (ks. vastaavasti ja analogisesti edellä 59 kohdassa mainittu asia komissio v. Kreikka, tuomion 15, 16, 24 ja 25 kohta ja asia C-582/08, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 15.7.2010, Kok., s. I-7195, 47–52 kohta). Tällainen tulkinta nimittäin olisi vastoin välttämätöntä tarvetta varmistaa se, että asiassa sovellettavaksi vaadittujen unionin eri oikeussääntöjen

- täytäntöönpano on johdonmukaista, mikä puolestaan perustuu oikeusvarmuuden periaatteeseen (ks. edellä 62 kohta). Edellä mainittu perustelukappale ja viittaus koskevat siis lähtökohtaisesti nyt esillä olevaan tilanteeseen nähden erilaisia tapauksia, joissa jäsenvaltiot soveltavat valmisteverokannan alennuksia tai vapautuksia valmisteverosta käyttämällä niille unionin oikeudessa myönnettyä harkintavaltaa (ks. vastaavasti edellä 73 kohdassa mainittu asia Deutsche Bahn v. komissio, tuomio 5.4.2006, 113 kohta; vastaavasti ja analogisesti myös edellä 66 kohdassa mainittu asia Socridis, tuomion 19 ja 20 kohta) tai jättävät noudattamatta unionin oikeudessa nimenomaisesti mainittuja edellytyksiä, joilla pyritään takaamaan sisämarkkinoiden moitteeton toiminta, kuten direktiivissä 92/82 säädettyä valmisteveron vähimmäismäärää.
- 96 Niinpä komissio ei voi hyväksyttävästi väittää, että soveltamalla riidanalaisia vapautuksia edelleen 31.12.2003 asti Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta ovat rikkoneet neuvoston hyväksymispäätöksissä, mukaan luettuna päätöksessä 2001/224, asetettua edellytystä, jonka mukaan näiden päätösten vaikutukset olivat alisteisia valtioneuvostoissa mahdollisesti aloitettujen menettelyjen tai sittemmin tehtyjen komission päätösten lopputuloksille.
- 97 Tästä seuraa, että kyseessä olevat jäsenvaltiot ovat noudattaneet kaikkia neuvoston hyväksymispäätöksissä, joista viimeisenä päätös 2001/224, asetettuja edellytyksiä, ja myöntäessään riidanalaiset vapautukset 31.12.2003 asti ne eivät ole pelkästään perustaneet toimintaansa neuvoston hyväksymispäätöksiin vaan ovat lisäksi noudattaneet täysimääräisesti niissä asetettuja edellytyksiä.
- 98 Asiassa on myös hylättävä komission väitteet, joiden mukaan neuvoston hyväksymispäätöksillä, joista viimeisenä päätös 2001/224, ei missään tapauksessa voitu vapauttaa Italian tasavaltaa, Irlantia ja Ranskan tasavaltaa niillä olevasta velvollisuudesta noudattaa valtioneuvostoissa sovellettavia menettelyjä ja sääntöjä ja joiden mukaan neuvosto ei voinut verotuksen yhdenmukaistamista koskevaa toimivaltaansa käyttäessään loukata komissiolla valtioneuvostoissa olevaa lähes yksinomaista toimivaltaa. Kuten edellä 73 ja 74 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, on niin, että jotta etuudet, joita riidanalaisilla vapautuksilla mahdollisesti oli myönnetty niiden edunsaajille, voitaisiin luokitella EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuiksi valtioneuvostoiksi, niiden olisi johduttava kyseisten jäsenvaltioiden itsenäisestä ja yksipuolisesta päätöksestä. Esillä olevassa asiassa jäsenvaltiot ovat kuitenkin myöntäneet riidanalaiset vapautukset neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, perusteella ja kaikkien näissä päätöksissä esitettyjen ehtojen mukaisesti. Kuten kantajat ovat perustellusti huomauttaneet unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa ja istunnossa, nämä etuudet johtuvat näin ollen unionista, joka toimielintensä välityksellä oli hyväksynyt sen, että Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta soveltavat riidanalaisia vapautuksia edelleen 31.12.2006 asti, ottamalla huomioon muun muassa sen, että näistä vapautuksista ei aiheudu kilpailunvääristymistä.
- 99 Tästä seuraa, että niin kauan kuin neuvoston hyväksymispäätökset, joista viimeisenä päätös 2001/224, olivat voimassa eikä neuvosto ollut muuttanut niitä eivätkä unionin tuomioistuimet olleet kumonnet ne, komissio ei voinut – edes käyttäessään sitä lähes yksinomaista toimivaltaa, joka sillä EY 87 ja EY 88 artiklan nojalla on – luokitella riidanalaisia vapautuksia EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtioneuvostoiksi. Lisäksi on huomattava, että koska EY 88 artiklassa mainitut menettelylliset velvollisuudet johtuvat kyseessä olevien toimenpiteiden luokittelemisesta EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtioneuvostoiksi, komissio ei voinut pätevästi moittia kyseisiä jäsenvaltioita siitä, etteivät ne olleet ilmoittaneet sille riidanalaisia vapautuksia, joita ne olivat myöntäneet 31.12.2003 asti neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, nojalla ja näissä päätöksissä esitettyjen edellytysten mukaisesti.
- 100 Vaikka komissiolle kuului tätä koskeva vastuu (ks. edellä 72 kohta), se ei ole koskaan käyttänyt sillä olevia toimivaltuuksia saadakseen neuvoston hyväksymispäätökset, joista viimeisenä päätös 2001/224, poistetuiksi tai muutetuiksi tai saadakseen nämä päätökset kumotuiksi tai direktiivin 92/81 joko kokonaisuudessaan tai ainoastaan sen 8 artiklan 4 kohdan julistetuksi mitättömäksi. Komissio on itse myöntänyt riidanalaisen päätöksen 96 perustelukappaleessa seuraavaa: ”Komission ei voida odottaa

esittävän neuvostolle ehdotuksia luvan antamisesta sellaisiin kansallisiin toimenpiteisiin, joita voitaisiin pitää yhteensopimattomina perustamissopimuksen muiden määräysten kanssa, ilman että se vihjaisi tällaiseen mahdollisuuteen. Näin on erityisesti silloin, kun ehdotukset koskevat erittäin erityislaatuisia tapauksia ja pientä joukkoa tuensajia, kuten tarkasteltavana olevassa tapauksessa, ja kun kyseisten määräysten tarkoituksena on välttää kilpailun vääristyminen yhteisössä. – – lisäksi on myös selvää, että komission ei missään tapauksessa voida odottaa ehdottavan, että neuvosto antaisi luvan voimassa olevan vapautuksen pidentämiseen, jos komissio katsoo, että jokin voimassa olevaan vapautukseen sisältyvä tuki voitaisiin katsoa yhteismarkkinoille soveltumattomaksi.” Vastaavasti ei voida myöskään odottaa, että – kun otetaan huomioon komissiolla oleva velvollisuus varmistua siitä, että valtiontukisääntöjen täytäntöönpano on johdonmukaista riidanalaisiin vapautuksiin sovellettaviin unionin muihin oikeussääntöihin nähden (edellä 61 kohta) – jos komissio katsoisi, että eräät neuvoston hyväksymispäätöksien tai direktiivin 92/81 vaikutukset ovat valtiontukisääntöjen vastaisia, se jättäisi käyttämättä toimivaltuuksiaan saadakseen nämä päätökset muutetuiksi tai osittain kumotuiksi tai direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan, jonka perusteella mainitut päätökset on tehty, julistetuksi mitättömäksi.

- 101 Se seikka, että riidanalaisia tukia ei esillä olevassa asiassa voitu luokitella EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuiksi valtiontuiksi, ei merkitse sitä, etteikö niihin edelleen sovellettaisi direktiivin 92/81 8 artiklan 5 kohtaa, ja täten niiden suhteen voitiin aloittaa ”yhteismarkkinoiden toiminnan vääristymiin liittyviä mahdollisia menettelyjä”, kuten päätöksen 2001/224 viidennessä perustelukappaleessa todetaan. Päätöksen 2001/224 1 artiklan toisessa kohdassa vahvistetaan, että neuvoston myöntämän luvan voimassaolo päättyy 31.12.2006, ”jollei neuvosto ennen sitä toisin pääte tarkasteltuaan tilannetta komission tekemän ehdotuksen perusteella” direktiivin 92/81 8 artiklan 5 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti. Asiassa ei ole kiistetty sitä, ettei komissio ole tällä perusteella koskaan esittänyt neuvostolle asianmukaista ehdotusta, joka perustuu arviointiin siitä, ettei riidanalaisia vapautuksia voitu enää pitää voimassa erityisesti epärehelliseen kilpailuun tai sisämarkkinoiden toiminnan vääristymiseen liittyvien syiden vuoksi.
- 102 Komissio ei ole myöskään käyttänyt sille EY 230 artiklan nojalla kuuluvia toimivaltuuksia vaatiakseen kumottavaksi jonkin neuvoston hyväksymispäätöksistä sillä perusteella, että päätöksessä oli arvioitu virheellisesti sitä, ettei vapautuksista objektiivisesti arvioituna aiheudu minkäänlaista kilpailun vääristymistä, epärehellistä kilpailua tai sisämarkkinoiden toiminnan vääristymistä. Komissio ei myöskään ole esittänyt EY 241 artiklan (josta on tullut SEUT 277 artikla) mukaista lainvastaisuusväitettä direktiivistä 92/81 joko kokonaisuudessaan tai pelkästään sen 8 artiklan 4 kohdasta. Neuvoston hyväksymispäätöksiä tai direktiiviä 92/81 ei siis ole kokonaisuudessaan tai osittain kumottu tai julistettu pätemättömäksi unionin tuomioistuimissa.
- 103 Lopuksi on todettava, että komissio ei ole koskaan – ei edes nyt esillä olevassa asiassa esittämässään kirjelmässä – väittänyt, että neuvoston hyväksymispäätöksiä, joista viimeisenä päätös 2001/224, tai direktiiviä 92/81 kokonaisuudessaan tai pelkästään sen 8 artiklan 4 kohtaa olisi pidettävä mitättöminä toimina tai edes, että ne olisivat lainvastaisia.
- 104 Tästä seuraa, kuten neuvosto on unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen (ks. edellä 36 kohta) antamassaan vastauksessa perustellusti todennut, että päätös 2001/224 oli jo olemassa ja edelleen pätevä, silloin kun komissio teki riidanalaisen päätöksen. Päätökseen 2001/224, sitä edeltäneisiin neuvoston hyväksymispäätöksiin ja direktiiviin 92/81 mukaan luettuna sen 8 artiklan 4 kohdan sovellettiin kaikkiin unionin toimiin liittyvää laillisuusolettamaa. Toimista aiheutuivat kaikki niiden oikeusvaikutukset. Täten Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta saattoivat neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, perusteella soveltaa edelleen riidanalaisia vapautuksia Sardiniassa, Shannonin alueella ja Gardannen alueella 31.12.2003 asti. Nämä päätökset olivat lähtökohtaisesti esteenä sille, että komissio voisi katsoa riidanalaiset vapautukset kyseisistä jäsenvaltioista aiheutuviksi ja että se voisi täten luokitella ne EU 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtiontueksi ja määrätä ne takaisin perittäviksi siltä osin kuin se piti niitä EY 87 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavoin yhteismarkkinoille soveltumattomina.

- 105 Esillä olevan asian erityisissä olosuhteissa on todettava, että riidanalaisella päätöksellä – siltä osin kuin sillä kyseenalaistetaan välittömästi Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan 31.12.2003 asti myöntämät riidanalaiset vapautukset – kyseenalaistetaan, tosin välillisesti mutta väistämättömästi, myös neuvoston hyväksymispäätösten, joista viimeisenä päätös 2001/224, pätevyys ja vaikutukset. Tästä syystä riidanalaisella päätöksellä loukataan oikeusvarmuuden periaatetta ja unionin toimien laillisuusolettamaa koskevaa periaatetta.
- 106 Tämän johdosta yhdistetyissä asioissa T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV ja T-69/06 RENV esitetyt kanneperusteet ja väitteet, jotka perustuvat oikeusvarmuuden periaatteen ja/tai unionin toimien laillisuusolettamaa koskevan periaatteen loukkaamiseen, on hyväksyttävä.
- 107 Toiseksi on todettava Euralluminan asiassa T-62/06 RENV esittämään hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen perustuvan väitteen osalta, että oikeuskäytännöstä ilmenee, ettei tällä periaatteella sellaisenaan anneta oikeuksia yksityisille (asia T-196/99, Area Cova ym. v. neuvosto ja komissio, tuomio 6.12.2001, Kok., s. II-3597, 43 kohta), paitsi silloin kun se on erityisten oikeuksien ilmaisu (asia T-193/04, Tillack v. komissio, tuomio 4.10.2006, Kok., s. II-3995, 127 kohta ja asia T-128/05, SPM v. neuvosto ja komissio, tuomio 13.11.2008, 127 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).
- 108 Edellä esitetyistä perusteluista seuraa, että komissio on riidanalaisen päätöksen tehdessään muun muassa loukannut valmisteverovapautuksia, jotka – kuten riidanalaisen päätöksen 18, 20 ja 63 perustelukappaleesta ilmenee – Italian tasavalta oli neuvoston päätöksessä 2001/224 myönnetyn hyväksymisen mukaisesti myöntänyt Euralluminalle sen Sardiassa olevaa tehdasta varten. Niin kauan kuin neuvoston hyväksymispäätökset, joista viimeisenä päätös 2001/224, olivat voimassa, eikä neuvosto ollut niitä muuttanut tai unionin tuomioistuimet niitä kumonneet, oikeusvarmuuden periaate ja unionin toimien laillisuusolettamaa koskeva periaate estivät komissiota tekemästä sillä valtioneuvostojen olemalla olevan lähes yksinomaisen toimivaltansa puitteissa päätöstä, joka on ristiriidassa päätöksestä 2001/224 aiheutuvien vaikutusten kanssa muun muassa siltä osin kuin sillä kyseenalaistetaan ne erityiset oikeudet, joita Italian tasavalta oli myöntänyt Euralluminalle viimeksi mainitun päätöksen mukaisesti.
- 109 Tästä seuraa, että tehdessään riidanalaisen päätöksen ottamatta huomioon niitä erityisiä oikeuksia, joita Italian tasavalta oli myöntänyt Euralluminalle päätöksen 2001/224 mukaisesti ja jotka mainitusta päätöksestä aiheutuvina vaikutuksina olivat oikeudellisesti turvattuja oikeusvarmuuden ja unionin toimien laillisuusolettamaa koskevan periaatteen nojalla, komissio on loukannut myös hyvän hallinnon periaatetta.
- 110 Ilman, että Irlannin asiassa T-50/06 RENV, AAL:n asiassa T-69/06 RENV, Italian tasavallan asiassa T-60/06 RENV, Euralluminan asiassa T-62/06 RENV ja Ranskan tasavallan asiassa T-56/06 RENV esittämiä muita kanneperusteita ja väitteitä on tarpeen tutkia, riidanalainen päätös on täten kumottava siltä osin kuin siinä todetaan tai siltä osin kuin päätös perustuu toteamukseen siitä, että Italian tasavallan, Irlannin ja Ranskan tasavallan 31.12.2003 asti myöntämät vapautukset alumiinioksidin valmistuksessa polttoaineena käytetyn raskaan polttoöljyn valmisteverosta ovat EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, ja siltä osin kuin siinä määrätään Italian tasavalta, Irlanti ja Ranskan tasavalta toteuttamaan kaikki tarpeelliset toimenpiteet näiden vapautusten perimiseksi takaisin tuensaajilta, jos tuensaajien maksaman veron määrä ei ole ollut vähintään 13,01:tä euroa 1 000 kilolta raskasta polttoöljyä.

Oikeudenkäyntikulut

- 111 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 112 Koska komissio on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajien vaatimusten mukaisesti, välitoimimenettelystä asiassa T-69/06 R johtuvat oikeudenkäyntikulut mukaan luettuina.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

- 1) **Gardannen alueella, Shannonin alueella ja Sardiassa alumiinioksidin valmistuksessa polttoaineena käytettävien kivennäisöljyjen vapauttamisesta valmisteverosta, jonka Ranska, Irlanti ja Italia ovat panneet täytäntöön, 7.12.2005 tehty komission päätös 2006/323/EY kumotaan siltä osin kuin siinä todetaan tai siltä osin kuin päätös perustuu toteamukseen siitä, että Ranskan tasavallan, Irlannin ja Italian tasavallan 31.12.2003 asti myöntämät vapautukset alumiinioksidin valmistuksessa polttoaineena käytetyn raskaan polttoöljyn valmisteverosta ovat EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, ja siltä osin kuin siinä määrätään Ranskan tasavalta, Irlanti ja Italian tasavalta toteuttamaan kaikki tarpeelliset toimenpiteet näiden vapautusten perimiseksi takaisin tuensaajilta, jos tuensaajien maksaman veron määrä ei ole ollut vähintään 13,01:tä euroa 1 000 kilolta raskasta polttoöljyä.**
- 2) **Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan Irlannin oikeudenkäyntikulut asiassa T-50/06 RENV, Ranskan tasavallan oikeudenkäyntikulut asiassa T-56/06 RENV, Italian tasavallan oikeudenkäyntikulut asiassa T-60/06 RENV, Eurallumina SpA:n oikeudenkäyntikulut asiassa T-62/06 RENV ja Aughinish Alumina Ltd:n oikeudenkäyntikulut asiassa T-69/06 RENV, mukaan luettuna välitoimimenettelystä asiassa T-69/06 R aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Pelikánová

Vadapalas

Jürimäe

O'Higgins

Van der Woude

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä maaliskuuta 2012.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asian tausta	2
Alumiinioksidi	2
Kivennäisöljyjen valmisteveroja koskevat direktiivit	2
Direktiivin 92/81 8 artiklan 4 kohdan perusteella tehdyt neuvoston päätökset	3
Hallinnollinen menettely	4
Riidanalainen päätös	5
Oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja yhteisöjen tuomioistuimessa ...	6
Asianosaisten asian palauttamisen jälkeen tässä oikeusasteessa esittämät vaatimukset	7
Oikeudellinen arviointi	8
Euralluminan vaatimukset, joilla unionin yleiseltä tuomioistuimelta pyritään saamaan tiettyjä toteamuksia	8
Kantajien esittämät kanneperusteet ja väitteet tiivistettyinä	9
Kanneperusteet ja väitteet, jotka koskevat valtioneuvoston päätösten lainvastaista soveltamista vapautuksiin, joita on myönnetty neuvoston hyväksymispäätösten nojalla ja niiden mukaisesti	10
Oikeudenkäyntikulut	20